

наги изглеждаше празнично . . . , защото съ такава сърдечност посрѣщаха той и другарката му своитѣ гости . . . , защото нито една Пенчова дума не бѣше „разговоръ“, а мисълъ, чувство, свѣткавица, защото смѣхътъ му бѣше като на дете, което не мисли дали гласътъ му избива неочаквано и треперятъ прозорцитѣ отъ него, защото знаехме, че като кажемъ нѣщо хубаво, той ще ни погледне съ голѣми и топли очи и ще ни облѣе съ радостъ“.

Сжщото изповѣдва и единъ отъ неговитѣ „неприятели“ — (което е още по-ценно) Йор. Маринополски:

„Пенчо прояви такова благодушие, тѣй принудено се държа, (въ срещата имъ въ Лайпцигъ) тѣй много и охотно приказва, щото азъ забравихъ страха си и се отдадохъ на друго чувство — на удоволствието да наблюдавамъ Славейкова — останало ми е едно неизгладимо впечатление отъ усмивката на Славейкова, която често биваше детски простодушна — и да слушамъ духовитата му речъ“. „За П. Славейкова безъ преувеличение може да се каже сжщото, което Алкивиадъ казва за Сократа: появяването му срѣдъ насъ ни действуваше като единъ свежъ лѣхъ, то ни правѣше по-достойни човѣци Той обичаше да се смѣе на шегитѣ, които остроумни другари си правѣха съ него. Задѣванитѣ въ вестника (ржкописенъ хумористиченъ вестникъ, който издавали студентитѣ въ Лайпцигъ) други студенти се сърдѣха, а Пенчо гледаше, дали шегата, която си правѣха съ него е сполучлива и се смѣеше повече отъ другитѣ.“

(Йорд. Маринополски — Спомени за П. Славейковъ, сп. „Съвр. Мисълъ, г. IV, кн. 3).